

[1984 மார்ச் 6]

4. அரசின் சட்ட முன்வடிவுகள்.

(1) தமிழ் நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 3/1984).

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : தலைவர் அவர்களே,

“சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ் நாடு, 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984) ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்” என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானம்—

“சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ் நாடு, 1984 ஆம் ஆண்டு, திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984) ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்”.

Thirumathi TARA CHERIAN: Hon. Chairman, Sir, I was listening to the speech of the Hon. Minister in the Assembly and I have read the Bill also. This Bill which relates to the screening of Tamil films is only an Amending Bill and it will be automatically passed by a steam-roller majority. But certain things have to be looked into. This being an Amending Bill so many rules are going to be made and so many amendments to the existing rules are going to be made so many times. Whether all these will ensure freedom of thought, speech and action is one of the things that struck me while I was reading this Bill. We are appointing many Inspectors and there will be any number of inspections by those Inspectors on the managements of the cinema-houses. In the process, malpractices could easily occur. Since the whole of Tamil Nadu is to be covered by this measure, harassment will be there. I was thinking whether it would not be much better if we resorted to censoring and also told the film Directors what type of film should be produced and shown. Now, we say that the Government may, in the interest of the general public of the State of Tamil Nadu who speak mainly Tamil which is the

① 213 ஆம் பக்கத்தில் இணைப்பு IV ஆக அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

1984 மார்ச் 6]

[Thirumathi Tara Cherian]

official language of the State, issue directions from time to time to any class of licensees. While passing a Bill of this nature, it is very necessary for us to avoid any ambiguity. The Government should not say that they 'may be' changing something. The Inspectors may not know what the Government mean by the word 'may'. The Government should simplify the wording used in the Bill. They should say that Tamil films should compulsorily be shown for three months instead of saying 'it may be shown for nine months' because the latter does not give a clear picture.

Sir, I come to the next point. It seems that the Hon. the Minister for Information has mentioned in the Assembly that this measure will keep intact the Tamil culture and Tamil heritage, that the showing of Tamil films for more number of days will remove from the minds of Tamil citizens the feeling that they are second-class citizens, etc. All this does not hold much of argument or high point of view if we are to judge it applying the yardstick of the type of Tamil films that are shown and the kind of cinema-posters that are exhibited. Especially, the cinema-posters do nothing to depict Indian culture or to heighten the status of Indian womanhood. Sir, I may be permitted to say that many Members of the Cabinet are well-versed in film-making. The Hon. the Minister for Information himself has been a Director and producer. Therefore, it is all the more necessary that we should have only those films which present a correct image of Indian womanhood and, particularly, the Tamil womanhood of which we are proud.

அடக்க ஒடுக்கமாக இருப்பது, சரியாக உடை உடுத்துவது, இதையெல்லாம் காட்டாமல், what do the present-day films show? Almost 99 per cent of the body of a woman is exposed.

Sir, to save time, I would also like to bring to the notice of the Hon. Minister that immediately after this Bill is passed, we should devise a machinery to control the type of posters that can be allowed to be exhibited in Madras city as well as in the District centres. I am glad to say that the posters have been removed from the walls of the Thousandlights Mosque which is a place of worship. But next to it, there is the Church Park Convent where children from Kindergarten standard to Higher Secondary standard are studying. The educational institutions are also sacred places and thousands of children are passing through the place. Whether it is a question of revenue to the Corporation or not, we should control the type of posters that could be exhibited in the hoardings. There are hoardings all around the Church Park Convent and there is kissing show. Sometimes the parents kiss their children on their lips and even this is not hygienic and we will have to teach the children about this. The

128 தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்)

திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை

சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

[Thirumathi Tara Cherian]

[1984 மார்ச் 6]

posters that are exhibited do not bring respect to Indian womanhood and the Hon. Minister's statement that the exhibition of Tamil films will help improve the culture of Tamil Nadu is far-fetched. We are now a free country and people have full freedom and in Tamil Nadu there are only Tamil films shown in a majority of the theatres and in districts, there are no films in other languages shown. It is not correct to say that by the films shown our heritage could be preserved. Regarding the music broadcast by All India Radio, I would like to say that many of our children desire to listen to music broadcast by Radio Sri Lanka. Many of them like to listen to popular music and we cannot ask them to hear only classical music. As soon as the Bill is passed, we should have a high-power committee to decide the type of hoardings that we can have. If that is done, it will be much more helpful in preserving our heritage and culture. Thank you.

டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே. தமிழ்த் திரைப்படங்கள், தமிழகத் திரையரங்குகளில் ஒன்பது மாதங்கள் கட்டாயமாகக் காட்டப்பட வேண்டுமென்ற கருத்தில் இந்தச் சட்ட முன்வடிவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவே ஆண்டுக்கு 12 வாரங்கள் தமிழ்த் திரைப்படங்கள் தமிழ்த் திரையரங்குகளில் காட்டப்பட வேண்டுமென்று ஆணையிட்ட போதிலும், அது ஒரு சட்ட பூர்வமானதாக இல்லை யென்ற அளவில், இப்போது அதை ஒரு சட்ட முன்வடிவாகக் கொண்டு வந்திருப்பதன் மூலம், அந்த ஆணையைச் சரியாகப் பயன்படுத்த அதிக அளவில் வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தரும் என்ற அளவில் இந்தச் சட்ட முன்வடிவை வரவேற்கிறேன். தமிழ் நாட்டில் தமிழ்த் திரைப்படங்களை தமிழ்த் திரையரங்குகளில் திரையிட வற்புறுத்தி ஒரு சட்ட முன்வடிவைக் கொண்டு வர வேண்டிய நிலை இருப்பது குறித்து, நமக்கெல்லாம் வருத்தம் தான் ஏற்படுகிறது. காரணம் அந்த அளவில் ஆங்கிலத் திரைப்படங்களையும், பிற மொழிப் படங்களையும் காட்டுவதில் அரசு உரிமையாளர்கள் அக்கறை காட்டுவதைப் பார்க்கும்போது, நமக்கு வேதனைதான் ஏற்படுகிறது. அந்த அளவுக்கு பிற மொழிப் படங்களையும் ஆங்கிலப் படங்களையும் காட்டுகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க முடிகிறது. ஆங்கிலப் படங்களை யார் மிகவும் விரும்பிப் பார்க்கிறார்கள் என்றால், வசதி படைத்தவர்கள் தான். ஆகவே ஒன்பது மாத காலம் கட்டாயம் தமிழ்த் திரைப்படங்களைக் காட்ட வேண்டும் என்று கொண்டுவருகிறபோது, நகரின் மையப் பகுதிகளில் தமிழ்ப் படங்களைக் காட்ட வேண்டுமென்று வைத்து, நகரின் வெளியே தள்ளியிருக்கிற பகுதிகளில் ஆங்கிலம் மற்றும் பிற மொழித் திரைப்படங்களைக் காட்டிக் கொள்ளலாம் என்று அந்தப் படங்களுக்கும் கட்டுப்பாடு விதித்தால் கூட சிறப்பாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) 129
 திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
 சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

1984 மார்ச் 6]

(முற்பகல் 10-10)

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : இப்போதே எல்லா வீடுகளிலும் வீடியோ வந்து பெரிய அவஸ்தையாகப் போய்விட்டது என்று சொல்லுகிறார்கள். இதில் நகரத்திற்கு வெளியே பிறமொழிப் படங்களைக் காட்டுவது என்று வைத்தால், எப்படி இருக்கும் . . .

டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம் : திரைப்படங்களைப் பொறுத்தவரையில், பறைந்த பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். "நான் விரும்புகிறபடி திரைப்படம் ஒன்றை எழுதப் படமாக்க அனுமதித்தால், நான் எண்ணுகிற எண்ணத்தை என்னால் ஈடேற்றிக் காட்ட முடியும்" என்று திரைப்படங்களைப் பற்றி அந்த அளவுக்கு வலிமையான ஆயுதமாகக் குறிப்பிட்டு சொன்னார்கள். அந்த அளவுக்கு வலிமையான ஆயுதங்களாக இருக்கிற திரைப்படங்கள் மூலமாக மக்கள் பெறுகிற கருத்துக்களையும், நலன்களையும் எண்ணிப் பார்க்கிறபோது, தமிழ்ப் படங்கள் ஓரளவுக்கு அந்தப் பணிகளை நல்ல முறையிலே ஆற்றியிருக்கின்றன என்பதை ஒப்புக் கொண்டாக வேண்டும். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் எழுதிய பல திரைப் படங்களும், அவருக்குப் பின்னாலே வந்த நல்ல தமிழ் உணர்வு பெற்றவர்கள் எழுதிய பல திரைப்படங்களும் மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் நடித்துள்ள பல திரைப்படங்களும் தமிழ் நாட்டில் மக்களிடையே நல்ல உணர்வுகளை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. எனவே இப்படிப்பட்ட தமிழ்த் திரைப்படங்கள் அதிக இடங்களில் திரையிடப்பட வேண்டும் என்பது மட்டுமல்ல, அவைகள் எந்த வடிவில் இருக்க வேண்டும் என்பதையும் அவைகளை யெல்லாம் எப்படிச் சுட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்பதிலும் அரசு அக்கறை காட்ட வேண்டும். அதுமட்டுமல்ல, சென்சார் போர்டிலேயே தமிழ் நாட்டு மக்களின் எண்ணங்களையும், தமிழக அரசின் கருத்துக்களையும் வரையறுத்துச் சொல்லி அவற்றிற்கேற்ப படங்களைத் தயாரிப்பதிலும் கட்டுப்படுத்துவதிலும் அக்கறை காட்ட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தற்போது 40 திரைப்படங்கள் எடுக்கப்பட்ட நிலைமைகள் மாறி, 130 படங்கள் ஆண்டுதோறும் எடுக்கப்படுகின்றன என்பது மன நிறைவை அளிப்பதாக இருந்தாலும்கூட, இந்தத் திரைப்படத் தொழிலில் எவ்வளவு பணம் முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது, எத்தனை படங்கள் முழுமையாகத் தயாரிக்கப்பட்டு வெளியே திரையிடப்படாமல் இருக்கின்றன, இதனால் திரைப்படத் தொழில் எந்த அளவுக்குப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை

130 தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்)

திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை

சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

[டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்]

[1984 மார்ச் 6]

யெல்லாம் அரசு அக்கறையோடு கவனித்தாக வேண்டும். தற்போது திரைப் படத் தொழிலில் இருக்கும் நிலைமை மிகுந்த வேதனை அளிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. காரணம் அதற்குத் தேவையான முதலீடு அதிகம் என்பதோடு பலர் ஆசை காரணமாகவும் அங்கே போய் அவஸ்தைப்படுகிறார்கள். காரணம் அந்தத் தொழிலுக்குத் தேவைப்படும் பணத்திற்கு வாங்கப்படும் வட்டி மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் 33,000 வட்டிக் கடைகள் இருக்கின்றன என்று பார்க்கிறபோது, அவைகள் எல்லாம் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களை முழுங்கிவிடுகிற அளவுக்கு இருக்கின்றன. இந்த தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களை முழுங்கிவிடும் திமிங்கலங்களாக அந்த வட்டிக் கடை முதலாளிகள் இருக்கின்றனர் என்பதையும் அரசு கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குறிப்பாகத் தமிழ் மக்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்கிற நோக்கத்தோடு கொண்டுவரப்படுகிற இந்தச் சட்ட முன்வடிவைப் பொறுத்தவரையில், இது வரவேற்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். தமிழ் மக்களின் நலன்கள் என்பவை இங்கே மட்டும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதல்ல. அண்டையில் உள்ள ஸ்ரீலங்காவிலும் சரி, எல்லா இடங்களிலும் தமிழர்களின் நலன்கள் காப்பாற் றப்பட வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. தற்போது திரு. அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் அங்கே செல்ல இருக்கிறார்கள். நம்பிக்கையற்ற ஒரு சூழ் நிலையில் இருக்கிற அந்த மக்களை பாதுகாக்கிற நிலையில் செல்ல இருக்கிறார்கள். எனவே அங்கே இருப்பவர்களின் நலன்களையும் நாம் காத்தாக வேண்டும். அண்மையில் அந்தமானில்கூட 500 தமிழர்களின் கடைகளை அடித்து நொறுக்கியிருக்கிறார்கள். நேற்றையதினம் பெங்களூரில் ஒரு தமிழ் மகன் இறந்து போயிருக்கிறான். படப்பிடிப்பையொட்டி ஏற்பட்ட சம்பவங்களாக இருந்தாலும், பாதிப்புக்கு உள்ளாகியிருப்பது ஒரு தமிழன் தான் . . .

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் சட்ட முன் வடிவின்மீது அது சம்பந்தப்பட்டவற்றை மட்டுமே பேச வேண்டும். நாட்டில் நடக்கிற நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் இங்கே பேசக் கூடாது என்று தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இந்தச் சட்ட முன்வடிவே தமிழ் மக்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்கத்தான் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. “தமிழ் ஒழிக, தமிழர்கள் ஒழிக” என்று பெங்களூரில் குரல் கொடுக்கப்படுகிற காரணத்தால் . . .

தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) 131
 திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
 சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

1984 மார்ச் 6] [டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்]

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: அந்த உணர்வு வேண்டாம். அதைச் சொல்லுவதற்கு வேறு வழிமுறைகள் இருக்கின்றன. அந்த முறையில் மசோதாவைப்பற்றி மட்டும் இங்கே பேச வேண்டும்.

டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, மரபுக்காகச் சொல்கிறேன். வேறு அவையில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி தன்னுடைய உணர்வைத் தெரிவிக்கிற மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களேகூட இதிலே ஒரு தவறான எண்ணம் வந்துவிடக் கூடாது என்று அங்கே இருந்த மாவட்ட அதிகாரியை — அவர் நல்லவராக இருந்து சரியாகச் செயல்பட்டிருந்தாலும்கூட — மாற்றியிருக்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு நாம் நடந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை மற்றவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அந்த வகையில் தமிழர்களின் நலன்களைக் காக்க, அதிலும் திரைப்படத்துறையைப் பொறுத்தவரையில் காப்பதற்காக, அரசு சட்டபூர்வமாக எடுத்திருக்கிற இந்த முயற்சிக்கு பாராட்டு தெரிவித்துக் கொள்கிற அதே நேரத்தில் திரையரங்குகளின் உரிமையாளர்கள் இந்தக் கட்டுப்பாடுகளை மீறினால், அதற்காக வேறு மாற்று முறைகளைக் கையாண்டால், அதை முறியடிக்க அரசு தீவிர நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏற்கெனவே 12 வாரங்கள் திரையிடவேண்டும் என்று கேட்டதும் தமிழ் மக்களின் நலன் கருதித்தான். தமிழ் நாட்டு மக்களும், தமிழ்ப்பட விநியோகஸ்தர்களும் பட உரிமையாளர்களும் தங்களின் சங்கங்கள் மூலமாக வேண்டுகோள் விட்டதன் காரணமாகத் தான் 12 வாரங்கள் கண்டிப்பாகத் தமிழ்ப் படங்களைத் திரையிட வேண்டும் என்று அரசு ஆணையிட்டது. அதை நியாயமாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் என்ன நிலைமை ஏற்பட்டது என்பது நம் அனைவருக்கும் தெரியும். இவ்வளவு வளர்ச்சி ஏற்பட்ட பிறகுதான், நாம் “தமிழ் மொழியில் மனுக்களைத் தரலாம்” என்று விளம்பரம் செய்ய வேண்டிய நிலைக்கு வந்திருக்கிறோம். இப்படிப்பட்ட முறையில் அரசு தமிழ் மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு தர வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருப்பது ஒரு வகையில் வேதனையாக இருந்தாலும், இது இன்றையதினம் ஒரு அவசியமான காரியம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

எனவே ஒன்பது மாதங்கள் தமிழ்த் திரைப்படங்களைத் திரையிட வேண்டும் என்று ஆணையிடுகிற இந்த முயற்சியை வரவேற்கிறேன். அதிலும் நல்ல தமிழ்ப் படங்கள், தமிழ்ப் பண்பாட்டைக் கெடுக்காத படங்கள், தமிழ்ப் பண்பாட்டைக் காக்கும் படங்கள் திரையிடுவதற்கான முறையில் அரசு நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டும். அது மட்டுமல்ல சில கருத்துப்

[டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்]

[1984 மார்ச் 6]

படங்களை வெளியிட வேண்டும் என்று மாற்றம் ஏற்பட்டிருப்பதையும் இப்போது பார்க்கிறோம். நல்ல அறிவுப் படங்களையும் கருத்துப் படங்களையும் மக்களுக்கு நல்ல விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்கிற படங்களையும் தயாரித்தாக வேண்டும். இப்போது எப்படி செய்திப் படங்கள் தயாரிக்கப் படுகின்றனவோ அப்படி அவைகளும் தயாரிக்கப்பட வேண்டும். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் மாநில அரசின் சார்பில் ஒரு படத்தை வெளியிட முடியுமா என்று நினைத்ததன் முதற் கட்டம்தான் திரைப்படம்பற்றிய தொழில்களைப் பயிலுகிற கல்லூரி இங்கே வருவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது. அதைப் போல அரசு திரைப்படத் தொழிலின் மூலம் நல்ல கருத்துப் படங்களைத் தயாரிக்க வேண்டும். தமிழர் வரலாற்றைத் தயாரிக்க வேண்டும். ஏனெனில் பல வரலாறுகள் நமக்கும் தெரியவில்லை. மக்களுக்கும் தெரியவில்லை. அதனால்தான் சம்புவராயர் என்றால் யார் என்று கேட்கக் கூடிய நிலை இருக்கிறது. ஆகவே நம்முடைய வரலாற்றை திரைப்படமாகத் தயாரித்து அதைக் காட்ட வேண்டிய நிலையை சட்டத்தின் வாயிலாக ஏற்படுத்தித் தர வேண்டும். நல்ல கருத்துள்ள படங்களை எடுத்துக் காட்டலாம். யார் அப்படிப்பட்ட படங்களை எடுக்கப் போகிறார்கள்? லாபம் கருதி யாரும் அப்படி எடுக்கப் போவதில்லை. யாரும் மக்கள் நலன் கருதி செய்யப்போவதில்லை. அதை அரசுதான் செய்ய வேண்டும். அதற்காக அதிக நிதி ஒதுக்கி மக்களை நல்வழிப் படுத்துகிற படங்களை, மக்களை மதுவிலிருந்தும், லாட்டரிச் சீட்டிலிருந்தும், சூதாட்டத்திலிருந்தும் காப்பாற்றுகிற அளவிற்கு கருத்துப் படங்களை இந்த அரசு எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டு இந்தச் சட்டமுன்வடிவை வரவேற்று, அமைகிறேன்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, தமிழ் சினிமா படங்கள் 12 வாரங்களுக்குக் குறையாமல் காட்டப்பட வேண்டும் என்று ஏற்கெனவே இருந்த அவசரச் சட்டத்திலே இருந்தது. இப்போது இந்தச் சட்ட முன்வடிவில் ஒன்பது மாதங்களுக்கு மேற்படாமல் தமிழ்த் திரைப் படங்களைக் காட்ட வேண்டும் என்று திருத்தச் சட்டம் கொண்டு வருவதற் கான காரணம் என்னவென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் பதில் கூறும்போது விளக்குவார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

அவசரச் சட்டத்தில் உள்ளது போலவே, 12 வாரங்கள் அல்லது மூன்று மாதங்களுக்குக் குறையாமல் தமிழ் நாட்டிலுள்ள தியேட்டர்களில் தமிழ்ப் படங்கள் காட்ட வேண்டுமென்ற ஷரத்தைக் கொண்டு வந்தால். நல்லது என்று நினைக்கிறேன். அப்படியில்லாமல் ஒன்பது மாதங்களுக்கு மேற்

தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) 133
திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

1984 மார்ச் 6]

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

படாமல் தமிழ்த் திரைப்படங்களைக் காட்ட வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினால், தியேட்டர் உரிமையாளர்கள் அடிப்படை உரிமைகளைப் பயன்படுத்தி “எங்களுடைய உரிமை பாதிக்கப்படுகிறது” என்று கூறி “குறைந்த பட்சம் மூன்று மாதங்கள்” என்று இருக்கக்கூடியதைக்கூட அடிக்கக்கூடிய அளவிற்கு “சேலஞ்ச்” பண்ண முற்படுவார்கள். ஆகவே அவசரச் சட்டத்திலே உள்ளதைப் போலவே மூன்று மாத காலத்திற்குக் குறையாமல் என்று போடலாம். அதற்கு மேல் தேவைப்படும்போது நோட்டிபிகேஷனை வெளியிட அரசுக்கு அதிகாரம் வைத்துக் கொள்ளலாம். ஆகவே “ஒன்பது மாதங்கள்” என்பது அவசியம்தானா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

இதிலே இன்னுமொரு விஷயம். தமிழ் நாட்டிலே கன்னடம், மலையாளம், தெலுங்கு, இந்தி, ஆங்கிலம் போன்ற மொழிப் படங்களைக் காட்ட வேண்டிய நிலை இருந்து வருகிறது. தமிழ் நாட்டிலே ஒரு “காம்போசிட் கச்ச்சர்”-இந்தியப் பண்பாட்டை. இந்திய கலாச்சாரத்தை உருவாக்க முயற்சிக்கும் போது, பிற மாநிலங்களுடைய பழக்க வழக்கங்கள், பிற மாநில மக்களுடைய சமுதாயப் பிரச்சினைகள் ஆகியவற்றையெல்லாம் பிரதிபலிக்கக்கூடிய படங்களைத் தமிழர்களும் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே மற்ற படங்களும் அவசியம். ஆகவே ‘ஒன்பது மாதங்களுக்குக் குறையாமல்’ என்று சொன்னால் மற்ற படங்களுக்கு கால அவகாசம் இல்லாமல் போகும் என்ற எண்ணம் ஏற்படும். இந்திய கலாச்சாரத்திற்கு எதிராக இந்த அரசு இருக்கிறது என்ற குற்றச்சாட்டிற்கு இடம் அளிக்காத அளவிற்கு இருக்க வேண்டும். ஆகவே மூன்று மாதங்களுக்குக் குறையாமல் என்று இருந்ததை இப்போது மாற்ற வேண்டிய அவசியம் என்ன வந்தது என்று நான் அறிய விரும்புகிறேன்.

மேலும் மற்ற மாநிலங்களில் உள்ளவர்கள் அவரவர்கள் மொழிப் படங்களைத்தான் ஒன்பது மாதங்களுக்குக் காட்ட வேண்டுமென்று சட்டம் கொண்டுவந்தால், மற்ற மாநிலங்களில் உள்ள தமிழர்களுக்கு அது பாதகமாக அமையும். கேரளாவில், பெங்களூரில், பம்பாயில் அதிகமாகத் தமிழர்கள் வசிக்கிறார்கள். அப்படித் தமிழர்கள் அதிகமாக வாழக்கூடிய பகுதிகளில் இப்படிப்பட்ட நிலைமை வந்தால். அவர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். ஆகவே அரசு ஏற்கெனவே அவசரச் சட்டத்திலே கூறியிருப்பதைப் போல, “மூன்று மாதங்களுக்குக் குறையாமல்” என்று இருந்தால், அரசின் நோக்கம் நிறைவேறும். அப்படி இருக்கும்போது, வேறு சந்தேகங்களுக்கு இடம் அளிக்கக்கூடிய அளவிற்கு “ஒன்பது மாதங்களுக்குக் குறையாமல்” என்று போடுவானேன் என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் விளக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்காண்கிறேன். பேரவையிலே பேசும்போதுகூட மாண்புமிகு

134 தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்)
 திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
 சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 6]

அமைச்சர் அவர்கள் மூன்று, நான்கு மாதங்களுக்குக் காட்ட வேண்டுமென்று பேசியிருப்பதாக பத்திரிக்கையிலே நான் படித்தேன். அந்த அடிப்படையிலே இந்தத் திருத்தத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று பொதுவாகச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். இந்தச் சட்ட முன்வடிவைப் பொறுத்தவரையில், எனக்கு ஆட்சேபணையில்லை. இந்தப் பிரச்சினை குறித்து அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கம் அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(முற்பகல் 10--20)

(மாண்புமிகு மேல்வைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா : மேல்வைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த அவையின் முன்னால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்ற தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) திருத்தச் சட்ட முன்வடிவின் மீது என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இதற்கு முன்னால் 1979 ஆம் ஆண்டிலே ஒரு அரசாங்க உத்தரவு மூலமாகத் தமிழ்நாடு திரை அரங்குகளிலே தமிழ் படங்களை 15 வாரங்களுக்குக் குறையாமல் காட்ட வேண்டுமென்று போடப்பட்ட உத்தரவை நீதிமன்றம் சட்டப்படி செல்லுபடி ஆகாது என்று கூறிய காரணத்தாலே, இந்தச் சட்ட முன்வடிவைக் கொண்டுவந்திருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இந்தச் சட்ட முன்வடிவு நீதிமன்றத்தினுடைய ஆதாரத்தை எந்த அளவுக்கு நிலை நிறுத்துகின்றது என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. சட்ட வல்லுனர்கள் தான் இதற்குக் கருத்து கூற முடியும் என்று நான் நம்புகிறேன். இந்தச் சட்ட முன்வடிவிலே திரையரங்கு உரிமையாளர்களைவிட, உறுப்பினர்களை விட, திரைப்படம் பார்க்கும் மக்களுக்குத்தான் நிபந்தனை விதித்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரிகிறது. அந்த நிபந்தனை எந்த அளவுக்குச் செல்லுபடியாகுமென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனாலும், இங்கு நம்முடைய நண்பர் டாக்டர் சனார்த்தனம் சொன்னது போல, தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு இப்போது தமிழ் உணர்வு குறைந்து விட்டதோ என்ற நிலையில்தான் இந்த மசோதா இங்கு வந்திருப்பதாக நான் கருதுகிறேன். தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த திரையரங்குகளிலே தமிழ்ப் படங்கள் காட்டப்பட வேண்டுமென்று சட்டத்தின் மூலமாக நிர்ப்பந்திக்க வேண்டிய நிலைமை இப்போது ஏற்பட்டிருப்பதற்கு உள்ளபடியே நாம் எல்லாம் வருந்த வேண்டுமென்று நான் கருதுகிறேன். இந்தச் சட்ட முன்வடிவில் நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் சொன்னது போல, ஒன்பது மாத காலம் தமிழ்ப் படம் காட்ட வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. மாண்புமிகு

தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) 135
 திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
 சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

1984 மார்ச் 6] [திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

அமைச்சரவர்கள் சட்டமன்றப் பேரவையிலும் வெளியிலும் “ஒன்பது மாத காலம் அல்லது குறைந்தபட்சமாக இருக்கலாம்” என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதற்கு விளக்கங்களை மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் தெரிவிப்பார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன்.

இன்று திரையரங்கங்களில் தமிழ் படங்களைத்தான் காட்ட வேண்டுமென்று கொண்டுவந்திருக்கிற சட்டம் ஒரு நல்ல சட்டம் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் நம்முடைய, இந்த அவையினுடைய மாண்புமிகு உறுப்பினராகிய திருமதி தாரா செரியன் சொன்னது போல. இந்த சினிமா படங்களின் தரம் குடும்பத்தோடு அவற்றைப் பார்க்க முடியுமா என்ற நிலையைத்தான் தோற்றுவித்திருக்கின்றன என்பதை நாம் இன்றைக்குப் பார்க்கிறோம். தமிழ் நாட்டு தாய்மார்களுடைய நிலைகளை இழிவுபடுத்தும் நிலையிலே படங்கள் வெளியிடப்படுகின்றன. அதிலே குறிப்பாக சுவரொட்டிகளைப் பார்ப்போமானால், ஆபாசச் சுவரொட்டிகள் இன்று சென்னை மாநகரத்து வீதிகளை அலங்கரித்துக்கொண்டிருப்பதை நாம் கண்டு வேதனைப் படத்தான் வேண்டும். திருமதி தாரா செரியன் சொன்னதுபோல. இன்றைக்கு வணக்கத் தலங்கள், பள்ளிக்கூடங்கள், மாதா கோவில்கள் இவை போன்றவைகளில் எல்லாம் ஆபாசமான சுவரொட்டிகளை ஒட்டுவதன் மூலமாக மனிதனுடைய உணர்வுகளைத் தூண்டுகின்ற நிலைமையை நாம் பார்க்கிறோம். அவைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம் அரசாங்கத்துக்கு உண்டு. மாநகராட்சிக்கு உண்டு. மாநகராட்சி நிர்வாகமானாலும், அரசாங்க நிர்வாகமானாலும், கண்ணை மூடிக்கொண்டு இதுபோன்ற ஆபாசச் சுவரொட்டிகளை சென்னையிலே முக்கிய தெருக்களிலே அனுமதித்திருப்பதை, குறிப்பாக அண்ணா சாலையிலே இருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அது குறித்தும் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மொழிப் பிரச்சினையைப்பற்றிப் பேசும்போது அது உணர்ச்சி பூர்வமான பிரச்சினையாக உருவாகிறது. அது உணர்ச்சிகளைத் தூண்டக்கூடிய நிலையிலே இருக்கிறது. நாம் தமிழ் மொழியைப்பற்றிப் பேசும்போது. மற்ற மொழிகளைப்பற்றிப் பேசி இன்றைக்கு ஒருவருக்கொருவர் சண்டை சச்சரவுகளை உருவாக்குகின்ற நிலைமையை நாம் பார்க்கிறோம். அதுபோன்ற நிலைமைகள் எல்லாம் உருவாகாமலிருப்பதற்கு நாம் எல்லா மொழிகளையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்கள் இந்தப் பிரச்சினையை ஒட்டித் தான் பேசவேண்டுமென்று சொன்ன காரணத்தினாலே, நான் வேறு பிரச்சினை

136 தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்)
 திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
 சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

[1984 மார்ச் 6]

கருத்துச் செல்ல விரும்பவில்லை. உதகமண்டலத்தில் நடைபெற்ற சம்பவங்கள், அதைத் தொடர்ந்து இன்று நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற நிலைமைகள் எல்லாம் இன்றைக்கு நமக்கு வேர் ஊட்டத் தக்கவையாக இருக்கின்றன. அதற்கான காரணங்கள் எல்லாம் கண்டுபிடிக்கப்படவேண்டிய நிலைமை இன்றைக்கு இருக்கின்றது. அதைப்பற்றி நான் இப்போது பேச விரும்பவில்லை. ஆனாலும் இன்றைக்கு தமிழுக்கு ஆபத்து என்று சொன்னாலும், தமிழர்களுக்கு ஆபத்து என்று சொன்னாலும், தமிழ் நாட்டிலே மாத்திரம் அல்ல வேறு மாநிலத்திலே ஆனாலும், வேறு நாடுகளிலே ஆனாலும். இன்றைக்கு இருக்கின்ற தமிழக மக்கள் கட்சி பேதம் இல்லாமல். ஜாதி பேதம் இல்லாமல், எந்தவித பாகுபாடும் இல்லாமல் உணர்வு பூர்வமாக இருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். எனவே இந்த உணர்ச்சிகளை மதித்து, உடனடியாக இந்த சர்க்கார் செயல்பட்டு, தமிழகத்திலே இருந்தாலும் சரி. மற்ற அண்டை மாநிலங்களில் ஆனாலும் சரி தமிழர்களையும், தமிழ் மொழியையும் பாதுகாப்பதற்கான நடவடிக்கையை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்தச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தும்போது தவறு ஏற்படாத அளவு பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். ஒன்பது மாதங்கள் என்றால், அது எந்த அளவுக்கு சாத்தியம் என்று தெரியவில்லை. உரிமையாளர்களின் கருத்து தெரியவில்லை. எனவே இவைகளையெல்லாம் சீர்தூக்கிப் பார்த்து திரைப்பட உரிமையாளர்களுக்குக் கஷ்டம் ஏற்படாமல், நிலைமைகளைச் சமாளிக்க வேண்டுமென்று அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொண்டு, இந்த அளவோடு கருத்தைச் சொல்லி, முடிக்கிறேன்.

* மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட திரைப்படங்கள் முறைப்படுத்துதல் சட்ட முன்வடிவின் மீது மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தங்களுடைய கருத்துக்களை வழங்கிய அதே நேரத்தில், இந்தச் சட்ட முன்வடிவை வரவேற்றிருக்கின்றார்கள் என்பதற்காக நான் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், இப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து அந்தச் சட்டத்தின் மூலம் அரசாங்கம் உரிமை பெறவேண்டிய ஒரு துரதிருஷ்ட வசமான சூழ்நிலைக்கு வரும்படி, தமிழகத்திலே உள்ளவர்கள், திரைப்பட அரசங்கை நடத்தி தொழில் செய்துகொண்டிருப்பவர்கள் அந்த உணர்வுக்கு ஆட்படுத்தப்பட்டதை எண்ணி நான் உண்மையிலேயே வருந்துகிறேன். இந்தியா முழுவதும் ஒரே நாடு, ஒன்றுபட்டு வாழ வேண்டும், ஒருமையப்பட்டு உணர்வோடு வாழ வேண்டும் என்பதில்

1984 மார்ச் 6]

[திரு. இராம. வீரப்பன்]

இந்தியாவுக்கு வழி காட்டுகின்ற முதல் மாநிலம், தலைசிறந்த மாநிலம் தமிழ் மாநிலம் என்பதை இங்கே நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற விவாதங்களே எடுத்துக்காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. இல்லையானால், ஒரு மாநிலத் தினுடைய சட்டமன்றத்தில், அந்த மாநில மொழியிலே தயாரிக்கப்படுகின்ற திரைப்படங்களைத் திரையிட வேண்டும் என்பதற்கான சட்ட முன்வடிவு வந்து விவாதிக்கப்படுகின்ற நேரத்திலே, வேற்று மொழிப்படங்கள் இங்கே வராமல் தடுக்கின்ற முயற்சியாக இது அமைந்துவிடக்கூடாது என்று சொல்கின்ற உணர்வை, இந்திய ஒருமைப்பாட்டு உணர்வை, தமிழக சட்ட மன்றம் இன்றைக்கு எடுத்துக்காட்டிக்கொண்டிருக்கின்றது என்பதை உணர்ச்சி வசப்பட்டு, வன்முறைகளிலே ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற மற்ற மாநிலங்களிலே இருப்பவர்கள் பாடமாக ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். இதிலே மிகுந்த ஆச்சரியம் என்னவென்றால் நீண்டகாலமாக தமிழகத்திற்கும், தமிழ் மொழிக்கும், தமிழ் இனத்திற்கும் வாழ்வளிப்பதையே தன்னுடைய இலட்சியமாகக் கொண்டிருக்கின்ற திராவிடர் இயக்கத்தைச் சார்ந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சாதிக் பாட்சா அவர்களும், நமது அருமைமிகு டாக்டர் சனார்த்தனம் அவர்களும் இங்கே வேற்றுமொழிப் படங்கள் வருவதை அல்லது வேற்றுமொழிப் படங்களைப் பார்க்கின்ற உரிமையை மக்களிடத்திலிருந்து பறிப்பதாக இந்தச் சட்ட முன்வடிவு அமைந்துவிடக்கூடாது என்று பேசுகின்ற அளவுக்கு இன்றைக்கு இந்திய ஒருமைப்பாட்டை, ஒற்றுமையை வலியுறுத்துகின்ற உணர்வை இந்தச் சட்ட மன்றம் பிரதிபலித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. நல்ல சூழ்நிலையிலே, நல்ல நேரத்திலே, தமிழ் மக்களுடைய உள்ளுணர்வுகளை எடுத்துக் காட்டுகின்ற வகையிலே இந்த விவாதங்கள் அமைந்திருப்பதற்காக நான் உண்மையிலேயே நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் இங்கே இதே கருத்திலே விவாதித்தார்கள். வேற்று மொழிப் படங்கள், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், இந்தி படங்கள், மற்ற மொழிப் படங்கள் தமிழகத்திலே திரையிடப்படுகின்ற ஒரு சூழ்நிலையை நாம் தடுக்க முனைந்தால், அந்த மாநிலங்களிலே இருப்பவர்கள் நம்முடைய படங்கள் திரையிடப்படுவதை ஏன் தடுக்க மாட்டார்கள் என்ற ஒரு வினாவை இங்கே எழுப்பினார்கள். நான் அவர்களுக்குப் பணிவன்போடு தெரிவித்துக் கொள்வது, இந்த அவையின் மூலம் நாட்டிற்கும் தெரிவித்துக்கொள்வது, தமிழைத் தவிர வேற்றுமொழிகளை, இந்திய தேசிய மொழிகளிலே ஒன்று என்று கருதப்படுகின்ற ஆங்கிலம் உட்பட, எந்த வேற்று மொழிப் படமும், தமிழகத்திலே திரையிடப்படவே கூடாது,

138 தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்)

திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

[திரு. இராம. வீரப்பன்]

[1984 மார்ச் 6]

திரையிடப்படுவது அனுமதிக்கப்படக்கூடாது என்ற குறுகிய நோக்கத்திலே இந்தச் சட்ட முன்வடிவு கொண்டுவரப்படவில்லை. ஆனால் ஒரு உண்மையை நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இன்றைக்கு தமிழ் படங்கள் திரையிடப்பட வேண்டுமென்று வருகின்ற சட்டத்தின் மீது மற்ற மொழிகளுக்காக இங்கே பரிந்து பேசி அதனுடைய உரிமைகளுக்காக வாதாடுகின்ற, இந்தச் சட்டமன்றத்திலே பங்கு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். தமிழ் மக்கள் பெங்களூர் நகரத்திலே லட்சக்கணக்கிலே வாழ்கின்றார்கள். பம்பாய் நகரத்திலே லட்சக்கணக்கிலே வாழ்கின்றார்கள். டெல்லி நகரத்திலே, கல்கத்தா நகரத்திலே மற்றும் பல நகரங்களிலே, இந்தியாவின் தலைநகரத்திலே, மாநிலங்களில் உள்ள தலைநகரங்களிலே எல்லாம் லட்சக்கணக்கிலே தமிழ் மக்கள் வாழ்கின்றார்கள். அந்த மாநிலங்களிலே உள்ள அரங்குகளிலே ஒரு நாள்கூட தமிழ் படத்தைப் பார்க்க முடியாது என்ற ஒரு சூழ்நிலை வளர்ந்துகொண்டு வருகிறது. அது நிறைவேற்றப்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது என்பதை நான் மற்றவர்களுக்குத்

(முற்பகல் 10-30)

தெரிவிக்க விரும்பவில்லை. இந்திய அளவிலே கட்சியை நடத்தி இந்திய மக்களுக்காகத் தங்களுடைய கொள்கைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சார்ந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள், இந்தக் கருத்தை மராட்டிய மாநில கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குச் சொல்லி அங்கு ஒரு தீர்மானத்தைப் போடச் செய்யலாம். மராட்டிய மாநிலத்திலே பத்து இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள். பத்து இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட தமிழ் மக்கள், தமிழ்மொழி பேசுகிறவர்கள் அதிகமாக வாழ்கிற மூன்றாவது நகரம் பம்பாய் நகரம். அங்கே சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே இரண்டு திரையரங்குகள் தமிழ்ப்படங்களைத் திரையிட்டன. ஆனால் இன்றைக்கு ஒரு காட்சி திரையிடுவதற்குக்கூட அங்கே அரங்குகள் இல்லை. பம்பாய் நகரத்திலே தமிழ் மக்கள் தமிழ்ப் படத்தைப் பார்க்க முடியாத ஒரு துரதிர்ஷ்ட நிலைமைக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதுபோலத்தான் டில்லியிலே, கல்கத்தாவிலே பல நகரங்களிலே தமிழ் மக்கள் ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் இந்த உணர்வை மற்ற மாநில கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர்களுக்கும் சொல்லி அந்த அந்த மாநில கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நண்பர்கள் ஆங்காங்கே இருக்கிற தமிழ் பேசுகிற சிறுபான்மை மக்களுக்கு இந்த உரிமையை வாங்கித் தரவேண்டும். காரணம் சிறுபான்மை மொழியினர், சிறுபான்மை இனத்தவர்களது உரிமைகளைப்

தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) 139
 திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
 சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

1984 மார்ச் 6]

[திரு. இராம. வீரப்பன்]

பாதுகாக்கிற மாநிலம் தமிழ் மாநிலம். ஆகவே இங்கே யாரும் அவர்களுக்காக வாதாட வேண்டிய அவசியமே இல்லை. யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்ற அந்த உணர்வை உருவாக்கி அந்த நிலையிலே இவ்வளவு அமைதியாக இருக்கிறோம், இவ்வளவு பொறுமையாக இருக்கிறோம். வாழை ஆடினாலும் வாழைக்குத்தான் சேதம், முள் ஆடினாலும் வாழைக்குத்தான் சேதம் என்று தமிழ் மக்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆகவேதான் உணர்ச்சி வசப்படாமல் வன்முறையாளர்களுக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது, அவர்களுக்கு ஆதரவு அளிக்கக்கூடாது என்பதை தமிழகம் இன்றைக்கு ஆட்சியிலேயும் சரி, சமுதாய வாழ்க்கையிலேயும் சரி, தொழிலிலேயும் சரி நிரூபித்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே இந்தச் சட்டமன்றம் தமிழகத்தின்மூலம், தமிழுக்கு மாத்திரம் அல்ல, எல்லா தேசிய மொழிகளுக்கும் நாங்கள் வாதாடுகிறோம் என்பதை நிரூபிப்பதைப்போல, மற்ற சட்டமன்றங்களிலும் இந்த உணர்வை ஏற்படுத்த, அனைத்து இந்திய அளவிலே கட்சி நடத்துகின்ற மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் போன்றவர்கள் முன்வர வேண்டும் என்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எந்த மொழியையும் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும் என்பது இந்தச் சட்ட முன்வடிவினுடைய நோக்கம் அல்ல. ஆனால் தமிழகத்திலே, தமிழ் மக்களுடைய உதவியோடு அரசங்களை ஏற்படுத்தி தொழில் நடத்து கின்றவர்கள் “நான் தமிழ்ப் படத்தை திரையிட மாட்டேன்” என்று சொல்லுகிற உணர்வைப் பெறுவதற்கு, தமிழ்ச் சமுதாயம், தமிழக அரசு, இந்தச் சட்டமன்றம் நிச்சயமாக இடம் தராத, அந்த உரிமையைப் பாதுகாப்பதுதான் இந்தச் சட்டத்தினுடைய அடிப்படை நோக்கம்.

“இதிலே ஒன்பது மாதங்களுக்கு மேற்படாமல்” என்று இருக்கிறதே என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். ஒரு திருத்தத்தை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், அவர்கள் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும். அவசரச் சட்டமாக வந்தபோதும் இதே பகுதிகள்தான் இருந்தன. அதிலேயும், ‘not more than 9 months’ என்றுதான் போடப்பட்டிருந்தது. அவசரச் சட்டத்திலே ‘மூன்று மாதங்கள்’ என்று இருந்து, இப்போது ‘ஒன்பது மாதங்களுக்கு மேற்படாமல்’ என்று மாற்றப் படவில்லை. ஆனால் எப்போது மூன்று மாதங்கள் என்று சொன்னோம் என்றால், இந்தத் தமிழ் மாநிலத்திலே தமிழ் மக்களை வைத்துப் பிழைப்பு நடத்துகிற தியேட்டர் உரிமையாளர்கள், தமிழ் மக்களைக் கொண்டு பிழைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்கள், தமிழ் மக்களுக்கு மதிப்பை அளிப்பார்கள் என்று எண்ணி அரசாங்கம் “ஆண்டிலே ஒரு மூன்று வாரங்களுக்காவது தமிழ்ப் படங்களைப் போடுங்கள்” என்று சொல்லியது. மிகச் சிறந்த திரை

[திரு. இராம. வீரப்பன்]

[1984 மார்ச் 6]

யரங்கு என்று பெயர் பெற்றிருக்கின்ற திரையரங்குகள், அந்தத் திரையரங்குகளிலே, தமிழ்ப் படங்களைப் பார்ப்பதற்கு இந்தத் தமிழன் உரிமை பெறவில்லை. அதற்குக் காரணம் உயர்ந்த திரையரங்கு. அந்த உயர்ந்த திரையரங்கு, தமிழ் நாட்டிலே தமிழன் பார்க்கமுடியாத திரையரங்கு, தமிழ் மொழியிலே படம் பார்க்க முடியாத திரையரங்கு என்று அவர்கள் மறுத்தார்கள். எனவேதான் அரசு ஆணையாகப் பிறப்பித்தது. அவர்கள் உடனே நீதிமன்றத்திற்குச் சென்றார்கள். நீதிமன்றம், “அரசு சட்டத்தின்படி அதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கவில்லை. ஆகவே ஆணை பிறப்பிக்க முடியாது” என்று சொன்னதனாலே, நாம் இன்றைக்குச் சட்டத்தின்படி அபிமானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள இந்தச் சட்ட முன்வடிவை இங்கே வைத்திருக்கிறோம். ஆனால், அரசு ஆணை பிறப்பிக்கிறபோது, மூன்று மாதங்கள் என்று சொன்னோம், ஆணை என்பதை சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப, நிலைமைகளுக்கேற்ப, அடிக்கடி மாற்றலாம். ஆனால் ஒரு சட்டமாக இடம் பெறுகிற நேரத்தில் அப்படி அடிக்கடி மாறுகிற சூழ்நிலையிலே சட்டத்திலே நாம் பிரிவுகளைச் சேர்க்க முடியாது. சட்டம் என்றைக்கும் இருப்பது. அதனாலேதான் இந்தச் சட்டத்தின்படி ஒன்பது மாதங்கள் என்று நாம் ‘mandatory’ யாக வைக்கவில்லை. ஒன்பது மாதங்களுக்கு மேற்படாத ஒரு கால அளவுக்குள், அரசாங்கம் விரும்புகிற சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு, எவ்வளவு காலம் என்று நிர்ணயிக்க முடியுமோ, அப்படி நிர்ணயித்து ஆணை பிறப்பிக்கலாம். இதுதான் இந்தச் சட்டம் அரசாங்கத்திற்குத் தரும் அதிகாரமாகும். இதிலிருந்து யார்மீதும் திணிக்க வேண்டும் அல்லது உரிமைகளைப் பறிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் அரசுக்கில்லையென்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். நாம் இதைத் தொழிலாகவும் பார்க்கிறோம்; ஒரு வளர்ச்சியின் அடிப்படையிலும் பார்க்கிறோம்; தனியாருடைய உரிமைகளையும் பார்க்கிறோம். இது என்ன, அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு விரோதமில்லையா? தனியாருடைய உரிமையிலே கை வைப்பதாகாதா என்று கேட்டார்கள். இதிலே எனக்கு இருக்கிற ஆச்சரியமெல்லாம் மாண்புமிகு மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர் இப்படி தனி மனிதருடைய உரிமைக்காக வாதாடுகிற ஒரு சூழ்நிலை வருகிறதே என்பதுதான். தனி மனிதன் உரிமை என்று “ஒரு சமுதாயத்தை அழிப்பதற்காக எதை வேண்டுமானாலும் செய்வேன்; எனக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டால் ஒன்பது பேரைக் கொலை செய்வேன்” என்று ஒருவன் சொன்னால், அதைத் தனி மனிதன் உரிமையாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ‘ரீசனபிள் ரெஸ்ட்ரிக்டிவ்ஸ்’ என்று அரசியல் சட்டத்திலே இருக்கிறது. தனி மனிதன் உரிமை பாதிக்கப்படக் கூடாது. ஆனால் அந்தத் தனி மனிதர் உரிமை என்பதன் மூலமாக சமுதாயத்தினுடைய உரிமைகள் . . .

தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) 141
 திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
 சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

1984 மார்ச் 6]

[திரு. இராம. வீரப்பன்]

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் பேசும்போது கம்யூனிஸ்ட்கள் எப்போதுமே தனி மனிதர் உரிமைகளுக்கு எதிரானவர்கள் என்ற முறையில் பேசுவார்கள் போலவும், இப்போதுதான் தனி மனிதர் உரிமைகளுக்கு ஆதரவாகப் பேசுவதுபோலவும் சொல்லுவது சரியல்ல என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நான் குறிப்பிட விரும்புவது என்னவென்றால், மூன்று மாதங்களுக்குக் குறையாமல் காட்ட வேண்டுமென்று நாம் எடுக்கிற உரிமை இருக்கிறதே அதை வேறு காரணங்கள் காட்டி மறுபடியும் அடித்துவிடக் கூடாது என்று சொன்னேனே தவிர, அந்த உரிமையைத் தர வேண்டுமென்று கூறவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினரவர்களுடைய விளக்கத்திற்கு நன்றி. அவர்கள் பேசுவது தனி மனிதர் உரிமைகளுக்கு விரோதமாக இருந்ததென்ற கருத்தில் நான் சொல்லவில்லை. அவர்கள் எந்தப் பிரச்சினையையும் சமுதாயக் கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்கிறவர்கள். ஆனால் இந்தப் பிரச்சினையில் மாத்திரம் என் அந்த உணர்வோடு பார்க்கிறார்கள்? இதையெல்லாம் பார்ப்பதற்குத்தான் வழக்கறிஞர்கள் படித்துவிட்டு இருக்கிறார்களே. அவர்களுக்கு இதுதான் வேலை.

திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் அரசுக்கு ஆதரவாகத்தான் சொல்லுகிறார். கோர்ட்டுக்குப் போய் அடிபடக்கூடாது என்றுதான் சொல்லுகிறார்.

* மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, இந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றினாலும், அது நீதி மன்றத்திற்கு முன்னால் அடிபடுகிறதா, பாதிக்கப்படுகிறதா என்பதையெல்லாம் பார்த்து, எந்தப் பிரச்சினையையும் அணுக முடியாது. மக்களுடைய நன்மையைப் பாதுகாக்க அரசாங்கங்கள் இருக்கின்றன. மக்கள் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்புகிறார்கள். இருக்கிற சட்டங்களை வைத்துக்கொண்டு, சில சட்டங்களை நிறைவேற்றுகிறோம். அவை சட்ட விதிகளுக்குள்ளே, ஷரத்துகளுக்குள்ளே வரவில்லை என்று சொல்லும்போது, அதை மாற்ற முயல்கிறோம். சட்டம் அதை ஒப்புக் கொள்கிறதா என்று கேட்டால், ஒரு காரியத்தையும் செய்ய முடியாது. இந்திய அரசியல் சட்டம் அளித்துள்ள உரிமைகளை மனதிலே வைத்து, இன்றைக்கு இந்தச் சட்ட முன்வடிவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இதற்கு முதன்

[திரு. இராம. வீரப்பன்]

[1984 மார்ச் 6]

முதலில் வழி வகுத்துத் தந்தது வங்காள மாநிலம்தான். அங்கேதான் 'மூன்று மாதங்களுக்கு' என்று உத்தரவு போட்டார்கள். அதற்கு பிறகு கர்நாடகம் அதைக் கடைபிடித்தது. அதையொட்டித்தான் நாமும் சொன்னோம். அங்கே யெல்லாம் வழக்கு மன்றத்திற்குப் போகிறவர்கள் இல்லை. அப்படிப் போனாலும் பொது மக்களே பார்த்துக்கொள்வார்கள் என்ற எண்ணமோ என்னவோ. ஆனால் தமிழ் படம் போட மாட்டேன், தமிழ் மொழியிலே போட மாட்டேன் என்று சொல்கிற ஆணவத்தை தமிழ் நாட்டிலே பிழைப்பை, தொழிலை நடத்திக் கொண்டிருக்கிற தியேட்டர் உரிமையாளர்கள் அந்தப் பெரிய மனிதர்கள் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த நேரத்திலே நான் வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆகவே தமிழனுடைய உரிமையை, தமிழ் மொழி பேசும் மக்கள் எவருக்கும் தாழ்ந்தவர்கள் அல்ல என்ற உணர்வை எடுத்துக் காட்டுவதுதான் இந்தச் சட்டத்தின் நோக்கம். மூன்று அல்லது நான்கு மாதங்களுக்குள்ளேதான் இப்போது அரசாங்கக் கட்டுப்பாடு இருக்கும். அதுவும் தேவைக்கு ஏற்றபடி. சென்னை நகரத்திலே தான் இது இருக்கிறது; வெளி ஊர்களிலே தமிழ் படம்தானே போடுகிறார்கள் என்றார்கள். நெருப்பு இங்கேதான் பிடிக்கிறது. அது பாலும்போது கடைசி வரை செல்கிறது. இந்த நெருப்பு டவுன் பஞ்சாயத்து அளவிலே பரவ ஆரம்பித்துவிட்டது. எந்தப் படத்தைப் போட்டால் பணம் திரட்டலாம்; எப்படி லாபம் சம்பாதிக்கலாம் என்பதுதான் அவர்கள்—தொழில் நடத்து பவர்கள்—குறிக்கோள். ஆகவேதான் இன்றைக்கு மற்ற மொழிப் படங்களை ஏதேதோ காரணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு போட்டுவிட்டு, தமிழ்ப் படங்களைப் புறக்கணிக்கும் செயலுக்கு, இந்தத் தொழிலிலே ஈடுபட்டுள்ள சிலர் வந்திருக்கிறார்கள். அதனால் திரைப்படத் தொழிலின் பிரதிநிதிகளாக

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

(முற்பகல் 10-40)

இருக்கின்ற பிலிம் வர்த்தக சபை கேட்டுக்கொண்டதால்தான், அந்த ஆணையைப் பிறப்பித்தோம். அதையே எதிர்த்து தடை பெற்று விட்டார்கள். இந்தத் தொழிலை நடத்துபவர்களின், திரை அரங்குகளின் உரிமையாளர்களின் உரிமைகளைப் பறிக்கின்ற வகையில், அவர்களுக்கு நஷ்டம் ஏற்படுத்துகின்ற வகையில், அவர்களுடைய தொழில் பாதிக்கப்படுகின்ற வகையிலே இந்தச் சட்ட முன்வடிவு பயன்படுத்தப்பட மாட்டாது. ஆனால் தமிழ் நாட்டில் தமிழ் பேசுகிற மக்களைத் தாழ்த்தி நடத்துவதை, எந்த வகையில் தொழில் நடத்துபவர்களாக இருந்தாலும், இந்த அரசு அனுமதிக்காது. அரசியலமைப்புச் சட்டமும் அதற்கு 'இடம் வகுக்கிறது.

தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) 143
 திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
 சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

1984 மார்ச் 6]

[திரு. இராம. வீரப்பன்]

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி தாரா செரியன் அவர்கள் பேசுகிறபோது, “ஆபாச சுவரொட்டிகள் ஒட்டுகிறார்களே, பெண்களைக் கேவலப்படுத்துகிறார்களே. அதைத் தடுக்க வேண்டாமா?” என்று கேட்டார்கள். ஆபாசம் எது என்று தீர்மானிப்பதிலே பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. அதற்குள்ளே துழைந்தால் முடிவு காண முடியாது. ஆனால் அதைத் தீர்மானிக்கிற உரிமை மத்திய சென்சார் போர்டுக்கு இருக்கிறது. அதற்குள்ளே நாம் தலையிட உரிமையில்லை. அங்கே பெண்கள் எல்லாம் இருந்துதான் படத்தைப் பார்க்கிறார்கள். ஒருவேளை படத்தைப் பார்க்கிற அந்தப் பெண்களுக்கு அது ஆபாசமாகத் தெரியவில்லையோ என்னவோ. ஆனால் படங்களை சென்சார் போர்டுக்கு அனுப்பி, அவர்களிடமிருந்து சென்சார் செய்யப்பட்டதற்கான சர்ட்டிபிக்கெட்டை பெற்றுத்தான் படம் திரையிடப்படுகிறது. ஆபாச சுவரொட்டிகள் மற்றும் விளம்பரங்களைப் பொறுத்தவரையில், தமிழக அரசு அவற்றை மிகக் கடுமையாகக் கவனிக்கிறது. மிக விரைவிலே அவற்றைத் தடுத்து ஒழுங்குபடுத்துவதற்கான சட்ட முன்வடிவினை சட்டமன்றத்திலே இந்த அரசு கொண்டுவர இருக்கிறது. சட்ட முன்வடிவைக் கொண்டு வருவதற்கு முன்னாலே, சென்னை மாநகரைப் பொறுத்தவரையில், காவல் துறைக்கு அதற்கான அதிகாரம் இருக்கிறது. அவர்கள் பள்ளிக்கூடங்களில், தொழுகின்ற இடங்களில், இப்படிப்பட்ட வணங்குகின்ற புனிதமான இடங்களில் சுவர்களிலே சுவரொட்டிகள் ஒட்டுபவர்கள் மீது கடுமையான நடவடிக்கை எடுப்பார்கள். அதைத் தடுத்து, நடவடிக்கை எடுப்பதற்கான முயற்சிகளை அரசு மேற்கொள்ளும். அதேநேரத்தில் சுவருக்குச் சொந்தக் காரர்களாக இருப்பவர்கள் சுத்தமாக சுவரை வெள்ளையடித்து போஸ்டர்கள் ஒட்டக் கூடாது என்று அறிவிக்க வேண்டும். அதையொட்டி இச்சட்ட முன்வடிவு விரைவிலே கொண்டு வரப்பட இருக்கிறது. அது கடுமையான அளவிலே வர இருக்கிறது. அதற்கு முன்னாலே புனித இடங்களில், பொது மக்கள், குழந்தைகள், பிஞ்சு உள்ளங்கள் நடமாடுகின்ற இடங்களில் தவறான முறையிலே சுவரொட்டிகள் ஒட்டுவது, விளம்பரங்கள் வைப்பது ஆகியவற்றைத் தடுத்து நிறுத்த முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப்படும். திரைப்படங்களில் பெண்களையெல்லாம் கேவலப்படுத்துகிறார்களே என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் சொன்னார். ஏன் திரையரங்குகளுக்குப் போகிறார்கள்? வீடுகளுக்கு உள்ளேயே ஆபாசம் வருகிறது. அதுவும் பெண்களாலே வருகிறது. இன்றைக்கு வீடுகளிலே திங்கட்கிழமையிலிருந்து ஞாயிற்றுக்கிழமை வரை சினந்தோறும், நாள் தவறாமல் ஏதாவது சஞ்சிகைகள் வந்து விடுகின்றன.

Thirumathi TARA CHERIAN: Mr. Deputy Chairman, I hope you will permit me to say this Two wrongs can never make one right.

144 தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்)
 திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
 சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

[திரு. இராம. வீரப்பன்]

[1984 மார்ச் 6]

வீடுகளிலே தவறு தடைபெறுவதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள்தான் தடுக்க வேண்டும். நான் கார்ப்பரேஷனில் மேயராக இருந்ததால் தெரியும்.

There are posters on the walls but there are also hoardings on the pavements. Sometimes they are hand in gloves and no action is taken.

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : ஒரு தவறு இன்னொரு தவறுக்குச் சான்றாக அமைந்து விடாது என்பதை நான் உணர்ந்திருக்கிறேன். நான் சான்றாகச் சொல்லவில்லை. எங்கே தவறு இருக்கிறது, யார் ஆதரிக்கிறார்கள் என்றால், வீடுகளுக்கு உள்ளே ஆபாசக் கதைப்புத்தகங்கள் வரும்போது யாராவது தடுக்கிறார்களா என்பதுதான். அந்தப் புத்தகங்களில் எழுதப்படும் கதை, படம் போன்றவற்றைப் பார்த்து திரைப்படம் எடுப்பவர்களும் இப்படிப் படம் எடுத்தால்தான் ஓடும் போல் இருக்கிறது என்று நினைத்து அந்த வகையில் படம் எடுக்கிறார்கள். மக்களும் அதை ஆதரிக்க முனைகிறார்கள். அங்கேதான் தவறு நிகழ்கிறது. அதற்காக நாம் தவறை அனுமதிக்கக் கூடாது என்றால் கூட, அதற்கும் தடையை ஏற்படுத்தலாம். சட்டத்தின் மூலமாக மட்டுமே நாம் எல்லாத் தடையையும் கொண்டு வர முடியாது. அதை மக்கள் உணர்ந்துதான் திருத்தியாக வேண்டும். அதிலே இன்னும் மிகப் பெரிய வருத்தத்துக்குரிய விஷயம் என்னவென்றால், இந்தக் கதைகளே பெண்களால் தான் எழுதப்படுவதாகச் சொல்கிறார்கள். அல்லது ஆண்களே பெண்களின் பெயரால் அந்தக் கதைகளை எழுதுவதாகச் சொல்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு நாட்டிலே அந்த உணர்வு வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் சொல்லப் போனால், ஆங்கிலப் படங்களைப் பார்க்கவிடாமல் தடுக்கிறார்களே, மிகச் சிறந்த துட்பங்கள் ஆங்கிலப் படத்தில் இருக்கிறதே என்று சொல்கிறார்களே, அவர்களுக்குச் சொல்வேன். சென்னையிலே ஒரு ஆங்கிலப் படம் ஓடுகிறது. வேதனையோடும் வருத்தத்தோடும் சொல்கிறேன். இந்தியாவுக்குள்ளே இறக்குமதி செய்து விநியோகம் செய்திருக்கிறது மத்திய அரசைச் சார்ந்த தேசிய திரைப்பட வளர்ச்சி நிறுவனம்.

(National Film Development Corporation) அவர்கள்தான் ஆங்கிலப் படங்களை இறக்குமதி செய்து செய்து ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசும்போது, பெண்களைக் கேவலப்படுத்துவதாகச் சொல்கிறார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி தாரா செரியன் அவர்கள் கூடச் சொன்னார்கள். நான் அந்த ஆங்கிலப் படத்தைப் பார்க்கவில்லை. பார்க்கக் கூடிய அளவுக்கு எனக்கு நேரமும் கிடைப்பது இல்லை, அப்படிப் பார்க்க வேண்டிய உணர்விலும் இல்லை. காரணம் நான் ஆங்கிலம் தெரியாதவன், அதனால் அதிலே அக்கறை காட்டுவதில்லை.

தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) 145
 திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
 சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

1984 மார்ச் 6]

[திரு. இராம. வீரப்பன்]

ஓர் மாண்புமிகு உறுப்பினர் : அமைச்சர் அவர்களுக்கு வயதாகிவிட்டதால் இருக்கலாம்.

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : அப்படி வயது குறுக்கிடுவதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால் வயதானவர்களுக்குத் தான் இதிலே அதிகமாக அக்கறை இருக்கிறது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : தங்களுக்கு அப்படியொன்றும் வயதாகிவிட்டதாகத் தெரியவில்லை. (சிரிப்போலி)

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : அந்த ஆங்கிலத் திரைப்படத்தில்— அதை எந்த அடிப்படையில் எடுத்திருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. இங்கேயுள்ள உறுப்பினர்களும் பார்த்திருப்பார்கள். பத்திரிகையாளர்களும் பார்த்திருப்பார்கள்—ஒரு பெண், ஒரு ஆணைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்காக, அந்த ஆண்களை வரிசையாக, நிர்வாணமாக நிற்க வைத்துப் பார்த்து, தேர்ந்தெடுக்கிறாள் என்ற ஒரு காட்சி, படமாக்கப்பட்டு காட்டப்படுகிறது. அதைப் பார்ப்பதற்கு மிகப் பெரிய அளவில் கூட்டம் கூடுகிறது. இன்றைக்கும் ஹவுஸ் ஃபுல்-லாக தியேட்டரில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது அந்த ஆங்கிலப் படம். இதைக் காட்டுவதற்காகத்தான் தியேட்டர்காரர்களும் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவைகளையெல்லாம் பார்க்கிறபோது, இங்கே தமிழ்ப் படங்களைத் தயாரிக்கிற தூரதிருஷ்டசாலிகளையும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். தமிழ்ப் படங்களைப் பார்க்கும்போது சன்னியாசி உணர்வுதான் வருகிறது, சன்னியாசிக்காகத்தான் இந்தப் படங்களைத் தயாரிக்கிறார்கள், நான்கு நாள், மூன்று நாள் கூட ஓடுவதில்லை என்று சட்டமன்றப் பேரவையில் நேற்றைய தினம் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசினார்கள். “நல்ல உணர்வுகளைக் காட்டுகிற படங்களைத் தயாரிக்கக்கூடாதா?” என்றும் கேட்டார்கள். தரமான படங்களைத் தயாரித்து, நல்ல உணர்வு பூர்வமான படங்களைத் தயாரித்துக் காட்டினால், சன்னியாசிப் படங்கள் என்று சொல்லி, ‘எங்களுக்கு வேண்டாம்’ என்று மறுத்துவிடுகிறார்கள். நல்ல போதனை உள்ள படங்கள் வேண்டாமா என்றால், எனக்குத் தேவையில்லை என்று சொல்கிற அந்த உணர்வை இந்தச் சமுதாயத்தில் நாம் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அதற்கு யார் பொறுப்பு என்பதல்ல, எந்தத் துறை பொறுப்பு என்பதல்ல பிரச்சினை. இன்றைக்குத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில், தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளில் படங்கள் அச்சிடப் படுகின்றன. பார்க்கிறோம். அவைகள் ஆங்கிலச் சஞ்சிகைகளிலிருந்து

146 தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்)
 திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
 சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

[திரு. இராம. வீரப்பன்]

[1984 மார்ச் 6]

அச்சிடப்படுகின்றன. அதுவும் அனுமதிக்கப்படுகிறது. தவறுகளை நாம் தேடிக்கொண்டிருந்தால், அதற்கு முடிவே இருக்காது. ஆனால் எப்படியும் தவறைத் தடுத்து நிறுத்தியாக வேண்டும். அந்த உணர்வுகளைக் கட்டுப் படுத்தியாக வேண்டும். அதற்கான பாதையைக் காட்டியாக வேண்டும். அதற்கு வலிவு மிக்க சாதனமாக இந்தத் திரைப்படத் துறையை, பத்திரிகைத் துறையை நாம் பயன்படுத்தியாக வேண்டும்.

இன்னொன்றைச் சொல்லியாக வேண்டும். எந்தத் திரைப்படத்தில் ஆபாசக் காட்சிகள் வருகின்றனவோ, எந்த ஆங்கிலச் சஞ்சிகைகளில் ஆபாசப் படங்கள் வருகின்றனவோ அவற்றை எடுத்து, தங்கள் பத்திரிகையிலே போட்டு, இந்தப் படம் அந்தத் திரைப்படத்தில் வருகிறது என்று கண்டித்து எழுதுகிறார்கள். 'இந்தப் படம் அந்த ஓவியக் கண்காட்சியில் வருகிறது' என்று எடுத்துக் காட்டுகிற அந்தக் கூத்தையும் நாம் பார்த்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம். மக்களை எப்படி ஏமாற்றுவது, அவர்களுடைய பலவீன உணர்வுகளை எப்படிப் பயன்படுத்தி பணம் செய்வது என்ற உணர்வுதான் அவர்களுக்கு இருக்கிறது.

ஒரு காலத்தில் திரைப்படங்கள் எடுக்கப்பட்டன. காதல் காட்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. ஆனால் அவைகள் எவ்வளவு நாகரிகமாக இருந்தன என்பது நமக்குத் தெரியும். இன்றைக்கு என்ன நிலைமை? 'நியூ வேவ்' என்று சொல்லக்கூடிய புதிய சிந்தனைகள், புதிய தத்துவங்கள் என்ற பெயரால், முழுக்க முழுக்க நம்முடைய பண்பாட்டைச் சிதற அடிக்கிற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் அப்படிப்பட்ட படங்கள் எப்படிப்பட்ட வரவேற்பைப் பெற்றிருக்கின்றன என்று சொன்னால், இப்போது சமீபத்தில் வெளியாகி விமரிசனத்திற்கு ஆளாகியிருக்கிற படத்தை பெண்கள்தான் அதிகமாகப் பார்க்கிறார்கள் என்று புள்ளிவிவரம் கூறுகிறது. அந்தப் படம் மாதக் கணக்கில் ஓடுகிறது. அது எப்படிப்பட்ட படம், எங்கே ஓடுகிறது என்ற விபரத்துக்குள் நான் நுழைய விரும்பவில்லை. ஆனால் அந்தப் படத்தைப் பார்க்கிறவர்களின் தொகை, ஆண்களை விட பெண்கள்தான் அதிகம். அதுவும் குடும்பத்தோடு பார்க்கிறார்கள். ஆகவே, எங்கே ஆபாசம் இருக்கிறது என்பதைத் தீர்மானிக்க முடியாத ஒரு நெருக்கடியான நிலையில், இருட்டுக் குள்ளே இருக்கிறோம் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். திரைப்படத் துறையைப் பாதுகாக்க வேண்டும், அப்படிப் பாதுகாக்கிற முயற்சியில் அரசு நிச்சயம் ஈடுபடும். இந்தக் கருத்துக்களை 'இங்கே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொன்னதால், அது தொடர்பான கருத்துக்களைச் சொல்கிறேனே தவிர வேறல்ல. அதைத்தான் நான் முதலிலேயே சொன்னேன்.

தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) 147
 திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
 சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

1984 மார்ச் 6]

[Mr. Deputy Chairman]

தமிழகச் சட்டமன்றத்திலேதான் வேற்று மொழிக்காரர்களையும் பாதுகாக்கிற விவாதம் நடக்கிறது என்று இந்தியாவிலே உள்ள மற்ற மாநிலங்கள், சட்டமன்றங்கள், மக்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

(முற்பகல் 10-50)

வழிகாட்டிக் கொண்டிருக்கின்ற தமிழ் மாநிலம், வழி காட்டிக் கொண்டிருக்கிற தமிழ் மக்கள், வழி காட்டிக் கொண்டிருக்கிற தமிழகச் சட்டமன்றம் . . .

Thirumathi TARA CHERIAN: Mr. Deputy Chairman, on a point of information, before the Amending Bill is passed, may I ask a question of the Hon. Minister? I think the Hon. Minister has stated that there are lakhs and lakhs of Tamilians in Bombay and that they are not able to witness Tamil films. Most of them are well-placed and are in a very good position. Is it the Government there that has not allowed them to see Tamil films? There is the big Shanmugananda Hall and other places where the Tamilians could gather together. If they are so patriotic or so attached to Tamil language and culture, they can have their own programmes. Have the Government in that State objected to any such activity? Have they not allowed Tamilians to see Tamil films? I hope the Hon. Minister will be able to answer me. For what reason are our pictures not exhibited or wanted? Is it because those films are not playing to the gallery? Is it because our actors or actresses are not liked? Some of our Tamil actresses have gone over to the Hindi cinema world. What is the reason for our Tamil pictures not being popular there? I also want our Hon. Minister to tell us the number of Tamil films which are exported to places like Singapore, Malaysia and other eastern countries where our films are very much appreciated. Even in countries like U.S.S.R. our films are much appreciated. The information will be an enlightenment to us before the Amending Bill is passed.

Mr. DEPUTY CHAIRMAN: Probably this is a very long question of the hon. Lady Member, trying to get information on 'why' and 'where' of the film industry. Most probably the Hon. Minister may also take his own time and tell the House all information through a long answer. But I think the Hon. Minister may explain them to the hon. Member on a separate occasion.

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன்: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கருத்தைத்தான் நானும் சொல்வதாக இருந்தேன். எனக்காகத் தாங்களே சொல்லிவிட்டார்கள். இது ஒரு நீண்ட பிரச்சினை.

திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

[திரு. இராம. வீரப்பன்]

[1984 மார்ச் 6]

இது இந்த மாநில மக்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய பிரச்சினைதான். ஆகவே நான் இதற்குள் துழைந்து பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தால் நேரம் இருக்காது. மேலும் பல சட்ட முன்வடிவுகளை இந்த அவை இங்கே திறைவேற்ற வேண்டியிருக்கிறது. எனவே நான் இந்தப் பிரச்சினைக்குள் அதிகமாகப் போக விரும்பவில்லை. ஆனால் ஒன்றை மட்டும் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். பம்பாய் நகரத்தில் அரசாங்கம் தடைப்படுத்தியதா என்றால் இல்லை. அங்கே அரசாங்கம் தடைப்படுத்தவில்லை, தடைப் படுத்தவும் முடியாது. ஆனால் இலாப நோக்கத்தோடு, அதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருக்கிற கொட்டகை உரிமையாளர்கள் அந்த மக்களுடைய பெயரைச் சொல்லி இன்றைக்கு மூழ்கடித்துவிட்டார்கள். நஞ்சை வயலாகத் தான் இருந்தது. ஆனால் கரை புரண்டு வந்த வெள்ளம் நஞ்சை வயலையே மண்மேடாக ஆக்கிவிட்டது. அந்த வெள்ளத்தைத் தடுத்து நிறுத்துவதுதான் இந்தச் சட்டம். ஒரு காலத்தில் இம்மாதிரியான ஒரு முன்மாதிரி, ஒரு விழிப்புணர்ச்சியில்லை என்றால் தமிழ் நாட்டிலேயே கூட தமிழ்ப் படத்தைக் காட்டுவதற்கே அரங்குகள் இல்லாமல் போய், கிராமப்புறங்களுக்குப் போகிற துரதிருஷ்டம்கூட வரலாம் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தயவுசெய்து உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

பம்பாய் நகரத்தில் இரண்டு திரையரங்குகள் தமிழ்ப் படங்களைத் திரையிட்டுக் கொண்டிருந்தன. இன்றைக்கு அங்கே ஒரு வாரம் காலைக் காட்சிகூட திரையிடுவதற்கு திரையரங்குகள் கிடையாது. அதைப்போல் மற்ற மாநிலங்களின் அரசாங்கங்கள் சட்டம் போட்டு தடுக்கவில்லை. சட்டம் போடவும் முடியாது. ஆனால் அரசாங்கம் சட்டம் போட்டு காப்பாற்ற முடியும். நாம் அழிவு வேலையில், தடுப்பு வேலையில் ஈடுபடவில்லை, காப்பாற்றுகிற வேலையில்லாதான் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். தமிழைக் காப்பாற்ற, தமிழ்க் கலாச்சாரத்தைக் காப்பாற்ற, தமிழ்ப் பண்பைக் காப்பாற்ற, தமிழ் மக்களைக் காப்பாற்றுகிற வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். அப்படி காப்பாற்றுகிற சட்ட முடிவுதான் இந்தச் சட்ட முன்வடிவு. இதற்கு மேலும் சில விவரங்களை நான் இங்கே தெரிவிக்க முடியும். மொரீஷியஸ் தீவில் சுமார் 1½ லட்சம் தமிழ் மக்கள் இருக்கிறார்கள். தமிழ் பேச முடியாமல், தமிழர்கள் என்ற உணர்வோடு மட்டும் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை இந்த நாட்டில் வந்து விடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் தாய்த் தமிழகத்தையாவது நாம் காப்பாற்ற வேண்டிய மிகப் பெரிய பொறுப்பில், தலைசிறந்த பொறுப்பில் இருக்கிறோம். அதற்காகத்தான் இந்தச் சட்ட முன்வடிவு. இங்கே தொழில் நடத்துகிற அரங்கு உரிமையாளர்கள் யாரும் பாதிக்கப்பட மாட்டார்கள். அவர்களுக்கு நியாயமான சங்கடங்கள் எப்போது தோன்றினாலும், எந்த நேரத்தில் எந்தக்

தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) 149
 திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை
 சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984)

1984 மார்ச் 6]

[திரு. இராம. வீரப்பன்]

காரணத்தால் வந்தாலும், அவைகளை நீக்குவதற்கு இந்த அரசு தயாராக இருக்கிறது என்ற உணர்வின் அடிப்படையில் இந்தச் சட்ட முன்வடிவை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டு, அமைகிறேன்.

டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இது தொழிலைப் பாதிக்காத வகையில் அமைந்திருக்கிறது என்று மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கு உரிய நோக்கத்தோடு, அதைப் பிரதிபலிப்பதாக இருக்கிறது என்றும் தெரிவித்தார்கள். ஆனால் ஒன்றை மட்டும் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். தமிழ் படம் தயாரித்தால்தான் அதைத் திரையிடுகிற நிலை இருக்க முடியும். தயாரிப்பிலேயே சில சிரமங்கள் வந்திருக்கின்றன. திரு. எஸ். எஸ். சந்திரன் போன்றவர்கள் எல்லாம் படப்பிடிப்பை நடத்த முடியாது வந்த கட்டத்தையொட்டி இப்போது ஒரு செய்தி வந்திருப்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். கர்நாடக முதல்வர் அவர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அரசியல் பாதுகாப்புச் சட்டத்திலே இடமிருந்தால், வெளி மாநிலங்களில் கன்னட மொழிப் படப்பிடிப்பு நடைபெறுகிறபோது, கன்னட நடிக்கர்களுக்குக் காவல் துறைப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடு செய்து தருவதாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதைப் போலவே நம்முடைய மாநிலத்தில் செய்ய முடியுமா? வி.ஐ.பி. போகிற போது அவர்களுடன் பாதுகாவலர்கள்தான் போகலாம், காவல் துறையினர் போக முடியாது. இதை அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, கர்நாடக மாநிலத்திற்கு அப்படி அரசியல் சட்டம் இடம் அளித்தால் தமிழ் நாட்டிற்கும் இடமளிக்கும், தமிழ் மக்களுக்கும் இடமளிக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவை முன் உள்ள பிரச்சினை—

“சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ் நாடு, 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984) ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.”

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது.

சட்ட முன்வடிவு, பிரிவுவாரியாக, ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

150 தமிழ்நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்)
 திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட
 முன்வடிவு எண் 2/1984)

[மேலவைத் துணைத் தலைவர்] [1984 மார்ச் 6]

பிரிவுகள் 2 மற்றும் 3, அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டன.

பிரிவு 4, சட்டமியற்றும் முறை, நெடுத்தலைப்பு ஆகியவை, அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே,

“சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ் நாடு, 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984) நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்”

என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவை முன் உள்ள பிரச்சினை—

“சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ் நாடு, 1984 ஆம் ஆண்டு திரைப்படங்கள் (முறைப்படுத்துதல்) திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 2/1984) நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.”

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது.

(2) தமிழ் நாடு 1984 ஆம் ஆண்டு கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் (தனி அதிகாரிகளை நியமித்தல்) திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 13/1984).

மாண்புமிகு திரு. சு. திருநாவுக்கரசு : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே,

“சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ் நாடு, 1984 ஆம் ஆண்டு, கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் (தனி அதிகாரிகளை நியமித்தல்) திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு @ (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 13/1984) ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்”

என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானம்—

@ 214 ஆம் பக்கத்தில் இணைப்பு V ஆக அச்சிடப்பட்டுள்ளது.